

9.

Pomoc je přednější než tvé plány

Giovanni vyskočil z postele, sotva ráno začali ptáci zpívat. „Dnes můžeš odpočívat,“ oznámil oslíkovi a podrbl ho za ušima. Pak osedlal koně a vydal se k poslednímu dvoru na druhé straně skal. Tady bydlel sedlák, který měl tak kamenitá pole, že si k těžké práci choval vola. Jak kůň klopýtal přes kameny, začal si Giovanni zkoušet, jak poprosí sedláka o půjčení vola. „Dobrý den, potřeboval bych si na Štědrý večer půjčit vašeho vola.“ – Ne. – „Byl byste tak laskav a půjčil mi přes Vánoce svého vola?“ – Také ne. – A co když se mě zeptá, na co ho potřebuji? Jak mu to vysvětlím? Bude se se mnou vůbec bavit?“ Najednou se ozvala rána a na cestu se začalo sypat kamení. Giovanni se dlouho nerozmýšlel, nechal sedláka sedlákem, vola volem, otočil koně proti svahu a rozjel se.

Na cestě, která se klikatila nad ním, seděl asi desetiletý kluk a hladil si koleno.

„Co se ti stalo?“ zeptal se Giovanni ustaraně.

„Asi jsem si zlomil nohu,“ naříkal chlapec. „Šel jsem do školy, zakopl jsem a spadl tady z toho srázu.“

Giovanni seskočil z koně a podíval se na nohu zblízka. Chodidlo bylo modré a oteklé. Giovanni nohu opatrně prohmatával.

„Myslím, že nic zlomeného nemáš,“ uklidňoval kluka, „ale pěšky dál nemůžeš. Nejlepší bude, když tě odvezu domů.“

Chlapec si utřel rukávem slzy a byl rád.

Giovanni mu pomohl vstát. Kluk zavrával, jak mu nohou projela ostrá bolest, ale pak už jen cítil, jak letí vzduchem, a šup, seděl v sedle.

„Lepší než kulhat domů pěšky, ne?“ zasmál se Giovanni. „A drž se, ať nespadneš ještě jednou.“

„Jak se jmenuješ? Kam tě mám zavézt?“ ptal se Giovanni chlapce, když si ho přitáhl do sedla.

„Říkají mi Marco a bydlím v Rybářské ulici. Je to ten první domek za náměstím. Giovanni přikývl.